

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΕΓΡΙΝ

«Μεταξύ Υψίστου Ιδεατού και Ανθρώπων»

Εκδότης: Νίκας / Ελληνική Παιδεία Α.Ε.

Από τον πρόλογο του βιβλίου...

Έντονη δραματικότητα, σύνθετη ρυθμολογία, από την δημοτική και λόγια παράδοση των χωρών της Μεσογείου αρουσμένη. Λαογραφία των αισθημάτων, έτσι θα χαρακτήριζα αυτή την πρωτόφαντη ποιητική συλλογή ενός πνευματικού ανθρώπου που διδάσκει ακόμα

και όταν σωπαίνει, στα κενά των λέξεων, ανάμεσα στις γραμμές, στις ηθελημένες παύσεις που σημαίνονται με δακτυλογραφικά «διαστήματα» παραπέμποντάς μας ίσως στο διάστημα ευτοπιών που δεν έχουν επινοηθεί ακόμη.

Διδακτισμός σωκρατικού τύπου, υμνητικός ενίοτε τόνος κι άλλοτε εξομολογητικός, ποτέ όμως αυτοαναφορικός, ειδικά όταν μοιάζει σαν να είναι. Κοινωνικά προσανατολισμένη ποίηση σε άνυδρους υλιστικούς καιρούς. Αποσπάσματα από ιερές γραφές, παραπομπές σε λόγιες εκφάνσεις του Αρρήτου, που περικλείει και συμπεριλαμβάνει κάθε ανθρώπινη ψυχή στον εσμό της Ανθρωπότητας. Διεθνιστική πολυπλοκότητα, πολύπλευρος αναστεναγμός, ερωτική μέθεξη, διονυσιακή έκσταση με το Άπαν. Και η μεταθανάτια ζωή δεν είναι το ζητούμενο, αλλά απλώς και μόνον «υπόθεση εργασίας» για διεξοδικούς στοχασμούς.

Πρωτοεμφανιζόμενος ποιητής, ώριμος όμως μεταλλωρύχος της Σκέψης που δεν βασίζεται σε ξυλότυπους και δεν αρκείται σε στεγανά. Τα όποια ιδεολογήματα ενσωματώνονται αρμονικά σε αυτό το «υφαντό» που δίνει θέση σε κάθε φωνή και συνδυάζει όλα τα προσωπεία μέσα από τα οποία ο Λόγος εκδηλώνεται και απευθύνεται σε κάθε έναν και σε κάθε μία που έχει ευήκοα ώτα και επιθυμεί να διδαχθεί, να εκπαιδευτεί, να εξελιχθεί. Προσανατολισμένη σε ετούτον τον κόσμο και σε παρόντα χρόνο, η ποιητική του Γκαμπριέλ Νεγρίν είναι αρκούντως τεχνήεσσα χωρίς όμως να αναπαραγάγει παλαιά πρότυπα και να πατάει πάνω στα εσκαμμένα προηγούμενων γενεών. Δημιουργεί ύφος, ποιεί ήθος, διδάσκει με μια σωκρατική ειρωνεία, αρύει τα νάματά της από τα βάθη της μακραίωσης και πολύπαθης ελληνικής εβραϊκής ψυχής. Πίσω από αυτή την υψηλή Τέχνη υποφώσκουν αλλά δεν κρύβονται, δεν λανθάνουν αιώνες ζυμώσεων με την τέχνη της ζωής και με την τεχνική του

σκέπτεσθαι.

Ωριμος και δυνατός λόγος, αφηγητής σίγουρος για τον εαυτό του, ηδυσμένος λόγος, αδόμενος, παλλόμενος από τη χαρά μιας ζωής που θέλει ο ποιητής να την θεωρεί μοναδική, με αρχή, μέση και τέλος. Για αυτήν μάχεται, με αυτήν κονταροχτυπιέται και θα βγει νικητής, γιατί διαθέτει τις τρεις προαπαιτήσεις της ευστοχίας: γνώση, μελέτη, επιμονή. Παλαιόλεια ποιητική τέχνη και τεχνική. Ας μου συγχωρεθεί ο νεολογισμός. Το παλαιόλεις είναι –κατά την ταπεινή μου γνώμη– το αντίθετο του «πρωτόλειος». Στιχουργική δεινότητα που απηχεί αποδομημένες κι αναδομημένες μουσικές, παραδοσιακές, δημοτικές και λόγιες. Στο επίπεδο της μυθολογίας αναδύεται μια μυητική διαδικασία, όπου η ανάγνωση υποκαθιστά (ή και συμπληρώνει) μια λειασμένη από τον Καιρό τελετουργία. Τίποτα δεν είναι τυχαίο σε αυτή την γραφή που μοιάζει συνειρμική αλλά δεν είναι. Είναι όλα τόσο προσεκτικά σχεδιασμένα και δομημένα με τόση επιμέλεια που συγκροτούν και συναπαρτίζουν ένα λεκτικό «τείχος» οιονεί ιερόν και όλβιος όστις/ήτις κατέχει το κλειδί για να αποκρυπτογραφήσει αυτόν τον κώδικα που μοιάζει ανοικτός, όμως δεν είναι. Κοινόν τοις πάσι σήμερον το εξομολογείσθαι. Μόνον που ο ποιητής εδώ αναλαμβάνει τον ρόλο του εξομολογητή, του πνευματικού διδασκάλου, του ταγού, που αφομοιώνοντας την αρχαία σοφία μπορεί να σταθεί ευσταλής και μιλίχιος στο βάθρο του και να κηρύξει την ανομοιογένεια των εποχών, παρά την φαινομενική τους ουδετερότητα. Τίποτα δεν είναι ανώδυνο εδώ. Μαχητικός λόγος, σαν καλοακονισμένο ξυράφι, διατρέχει κοιλάδες, οροσειρές και λαγκάδια της Συλλογικής Πανανθρώπινης Συνειδητότητας και ψάλλει την Ομορφιά και το Κάλλος της ζωής με την αθωότητα ενός αηδονιού που αγνοεί τον θάνατο και γι' αυτό ακριβώς μπορεί να τον παρακάμπτει με το τραγούδι του. Αλεξιθάνατος λόγος και η συνήθης χαρμολύπη γίνεται οίστρος ζωής και πεδίων δόξης λαμπρόν για έναν Ποιητή που αξίζει τον τίτλο και τιμά την ιδιότητά του.

Κωνσταντίνος Μπούρας ταπεινός συνέγραψεν...